

vzhůru do
kulturního dění

■ Benefiční koncert ve Velké Černoci

Sedmého dubna ve 14 hodin uspořádá Základní umělecká škola v Žatci koncert v kostele ve Velké Černoci. Na této benefiční akci se představí žáci hudebního oboru, v komorní hře, kteří letos v soutěži ZUŠ postoupili do krajského kola, a s nimi vystoupí také Žatecký příležitostní sbor. Celý koncert se koná z popudu pana Jiřího Šlika, který se mimo jiné stará i o obnovu kostela ve Velké Černoci. Proto se Základní umělecká škola v Žatci k této bohu libé, leč obtížné a nekonvenční činnosti připojuje tím, že výteček ze vstupného tohoto koncertu bude malým příspěvkem na opravu kostela. **(au)**

■ Místo skřivana zavrže Jiří Konvrzek

LOUNY (jvn) - Koncert Jiřího Konvrzka čeká ve středu 11. dubna kavárnu Vrchlického divadla. Tohoto svěrázného písničkáře, který si sám vyrábí nástroje, a patří do střední generace folkařů-samorostů, doprovází dvoučlenná skupina KonVRZek.

■ Josef Dvořák opět v Žatci

ŽATEC (kf) - Ve čtvrtek 12. dubna vystoupí v žateckém divadle Josef Dvořák. Tentokrát se představí s novou divadelní hrou „Strakonický Dudák aneb To by bylo, kdyby...“. Známé divadelní představení napsal před 160 lety J. K. Tyl. Strakonickým dudákem Tyl začíná právě svou slavnou řadu dramatických báchorek a historických dramát. Na osudu Švandy ukazuje jakým nebezpečím je touha po penězích a zároveň také, jak peníze narušují vztahy mezi lidmi. Před Tylem příběh o Švandovi dudákovi zpracoval hned několik autorů – Jakub Malý, Václav Krolmus, Šebestian Hněvkovský a mnoho dalších. Nyní se o totéž pokusil Josef Dvořák. V divadelní hře dále hrají Karel Gult, Dagmar Schlehrová, Jiří Veit, Milan Duchek a další.

■ Dechovka v sólovém provedení

LOUNY (jl) - Kolektiv Dechového orchestru ZUŠ Louny pod vedením Jaromíra Laksy srdečně zve na Koncert sólistů, který se koná ve Vrchlického divadle dne 14. dubna od 14 hodin. Vystoupí zde 24 instrumentálních sólistů, 2 vokální zpěvačky a 5 dívek tanečního oboru pod vedením Jiřiny Gruntové.

O papírovém drakovi

Byla to taková pěkná tečka za tím naším Divadlením

LOUNY - Členové Nového divadla Louny zatím odložili premiéru své nové hry a na Lounském divadlení se představili pohádkou – nepohádkou **O papírovém drakovi**, kterou pro soubor napsal Jan Vnouček.

Divák je nejprve zaveden průvodkyní (Iveta Fořtová) do pohádkového prostředí království s ošklivou princeznou (Irena Jensenová) a drakem, kterého je nutno ze známých důvodů zabít. Paralelou současného světa jsou postavyekologa (Miroslav Blažek) a ekonoma (Marcela Výkouková). Bezradný král žádá o pomoc svého rádce (Johan Klesal), generála (Alena Rejchová) a ekonoma. Nejdříve jsou přizváni rytíři (Eva Hadravová, Kamila Lavičková, Andrea Skralová), aby draka zneškodnili. Ti ale kvůli tak ošklivé princezně odmítnou bojovat. Ekolog, který miluje princeznu, váhá, má-li raději zabít ohrožený druh draka

a získat svoji lásku nebo chránit přírodu. Ani Honzové z pece nevyhoví žádosti krále, zbavit zemi nebezpečí, a kladou si podmínky, kterým král nechce vyhovět. Příběh nakonec vyústí nečekanou pointou...

Při nastudování této krátké „satiry na draka“ se herci nemohli opřít o zkušenosti režiséra Staňka a jeho místo zastoupil Jan Vnouček. Pěkné herecké výkony podal Johan Klesal v roli rádce a Marcela Výkouková jako ekonom, který trpí od dlouhé a nezáživné práce tiky v obličejí. Král v podání Jana Vnoučka podle svých slov „nevládne říši, ale říše vládne jemu“ a jeho neschopnost a nejistota

Rádce, král, princezna a ekonom se domlouvají, jak neefektivněji zbavit říši nepohodlného plaza.

Zajíčková cesta a Chadimův ironický optimismus

LOUNY - Po smrti Mejla Hlavsy zbylo v českém hudebním undergroundu mnoho osobností, ale málo muzikantů. Jedním z nich je **Mikoláš Chadima**. S jeho kapelou **MCH band** jsme se nyní konečně mohli seznámit i v Lounech. Kolorit alternativního večírku dotvořil ve Vrchlického divadle básník **Pavel Zajíček**, jehož verše doprovodil houslista **Pavel Cigánek** ze skupiny **Dg 307**.

Zajíček četl „volné kusy“ z nové básnické sbírky, která má podle něho zatím pracovní název „Jedna noc, jeden den. Cesta vlakem z P. do B. Sen.“ A tento titul plně vystihoval podstatu jeho „příběhů“. Svými útržkovými větami totiž bezesporu vymezoval svůj životní čas a prostor. Pod civilně-patetickými volnými verši šlo zaslechnout tichou, ale hlubokou „řeku nezapomnění“. Její proud navzdory lineárnímu času tek l odnikud nikam a spoutával ho jen Zajíčkův charismatický hlas amnohotvárně monotónní Cigánkovy housle. „To o čem mluvíš, je vlastně kdykoliv,“ deklamoval básník. Proto se Zajíčkovi stále daří mytizovat banalitu. A tak jí úspěšně uniká: „Nemohl jsem najít okurky. Bylo nebylo.“

Bylo! Alespoň při koncertu bandu Mikoláše Chadimy. Protože při něm nikdo okurky nehledal. MCH band příliš nezapadá do underg-

roundové škatulky. Nebrání se vábení hrubého a syrového podzemí ani bigbítové revoltě, ale k tomu je opojen temnou, někdy až noromantickou žestovou melodií (saxofon a zvláště trombon) a je svolný k instrumentálním experimentům. Například v songu *Hobit* hrál Chadima na kytaru ústy.

V hudebních kompozicích, které byly ale stále sbratřeny písničkou, si pětiice muzikantů často vystačila jen s krátkým textovým sloganem nebo s několika verši. Jejich básnivě naivistické texty stály k rafinované hudbě v protikladu, čímž způsobovaly zvláštní ornametální napětí: „Když kráčíš kolem hyacintů, neměl bys lhát, snad ani vraždit.“ Jako by, jak zpíval kapelník, „sněhové vločky a tmu misil vítr“.

V písni „Bojovníci zpívají“ zase oslovoval bytost nejvyšší: „Starý Bože, jestli máš ještě uši, poslouchej náš zpěv!“ A šilený Bůh mu

kontrastuje rádcově rozhodností. Ve skutečnosti ale panovníkova samovláda nedbá potřeb přírody ani vlastní dcery. Pohádkový příběh tady ustupuje satíře.

Setkáváme se proto s postavou generála, nosícího silné brýle, králem, který samolibě přehlíží chyby své a svých rádců a za cenu ekonomického blahobytu je ochoten obětovat i své nejbližší nebo královského ekonoma, který svojí slovní zásobou nápadně připomíná obsah hospodářských rubrik dnešních novin. Scéna byla jednoduchá a tvořil ji pouze vyvýšený trůn pro krále. Velice nápadité zato byly kostýmy a jistě nezapomenutelnou se stala princezna se stříbrnými vlasy, jejíž ošklivost byla naznačena dlouhým nosem, který ostatně vlastnil i ekolog. Chytrým nápadem bylo papírové brnění pro rytíře.

Scénaristicky dobrou volbou se stala postava průvodkyně, která v ději udržovala přehlednost. Jedinou viditelnou chybou byla menší herecká jistota některých členů souboru, omluvitelná premiérovým provedením a krátkou dobou nazkoušení. Myslím si ale, že lounské publikum může být vděčné, že o sobě Nové divadlo Louny dává vědět. Svoji „crazyenvironmentální bajkou pro dospělé děti“ tak udělali pěknou tečku za divadelním maratónem.

Tereza Cajthamlová
(Jan Vnouček: *O papírovém drakovi* – Nové divadlo Louny, Vrchlického divadlo v Lounech, 11. března 2007)

odpovídal dávivým saxofonem. Nebo se zpěvák udiveně tázal: „Kam jdete kameny?“ A ty mu samozřejmě odpovídaly: „Spěcháme do města, stavět lidem domy“. Ale MCH band se uměl i zklidnit v intimní „Nech světlo dohořet, Kateřino“.

Svůj široký rozsah pak reprezentoval výběr přídavků. V dekadentní „Poddůstojník umírající v haličském lazaretu“ vysekl poklonu baladické formě. A v bigbítové průrazné „Ale to nic, to přejde“ poskytl svým posluchačům metafyzickou ironii až metafyzickou útěchu.

Jan Vnouček
(Pavel Zajíček a Pavel Cigánek & MCH band, 28. března 2007, Vrchlického divadlo v Lounech)

Mikoláš Chadima - MCH band.

kdy unikneme, když mlčíme a měli bychom mluvit. Jak tak unikáme, stávají se i z nás někdy lotři.

Na velikonočním kříži visí ten, který neumí. Spolehl na Boha, že o něj stojí, že ho vysvobodí. Vísí tam proto, že spravedlnosti nejde unikat donekonečna, jednou musí někdo zaplatit. Vísí tam tedy i kvůli tomu, co jsme nechali za sebou, když jsme utíkali před nespravedlností světa. Kvůli těm, které jsme opustili, kvůli dětské nevinosti, které jsme se v drsném světě vzdali, kvůli zásadám, které jsme zahodili. Kristus na kříži nám říká: Já se spolehl na Boha a neutekl jsem. Vzal jsem na sebe vaši vinu a přijal jsem všechnu nespravedlnost světa. Skrze mne i vy můžete spolehnout na Boha, že vás vysvobodí. Už nemusíte utíkat, můžete se vrátit ke všemu, co jste zahodili. Vy slušní i vy opravdoví lotři.

A za sebe říká: Můžeme spolehnout na Boha – pokud Ježíše o velikonočním neděli opravdu vysvobodil, pokud jej vzkřísil z mrtvých a jeho hrob zůstal prázdný. A tomu pevně věřím.

Tomáš Pavelka

FOTO SOKOL LOUNY

Masky zaplnily sokolovnu... Lounští sokolové v sobotu 24. března pořádali tradiční karneval pro své malé i velké sokolíky. Každý kdo přišel, byl přivítán klaunem a mohl vstoupit do pestrobarevně vyzdobeného sálu. Sokolíci si mohli zatancovat s Večerníčkem, s Rumcajsem, Mankou, Cipískem a s trpaslíky. Největší ohlas měl tanec s jednohlavým drakem, kterého bolet zub. Karnevalu se zúčastnilo kolem sedmdesáti dětí. Každá maska byla náležitě odměněna. Karnevalové show ukončil tanec spadákem, ze kterého cvičitelé vyhodili balóčky. Děti odcházely domů s veselou náladou, plní zážitků. **(Cvičitelé jednoty Sokol Louny)**

dopisy

■ Jen několik poznámek

Reakce na dopis „Uvítal bych lounské muzeum“ (Svobodný hlas 13/2007):

„Neznám pana Vlčka a netuším, je-li opravdu z Loun. Vzhledem k tomu, že na jeho dopisu nebyla žádná adresa, není možno komunikovat přímo s ním a nezbývá nežli použít stránky tisku.

Polemika s neznalostí nemá většinou smysl a obrací se proti tomu, kdo reaguje. Z tohoto důvodu nebudu cokoliv zdlouhavě vysvětlovat. Ponechám na čtenářích, aby posoudili, jak dalece je atraktivní muzeum, působící ve městě se zhruba 20 000 obyvateli, jestliže je každoročně navštíví 10 – 11,5 tisíce návštěvníků. Pod slovem „katastrofa“ si představuji něco docela jiného, nežli výstavní vitríny, které v naší instituci používáme. Objekty muzea jsou kompletně zrekonstruovány a pravidelně ošetřovány zevně i uvnitř. Není důvod k jakékoliv rekonstrukci. V této souvislosti mne napadá, zda pan Vlček bydlí vůbec v Lounech, má-li za to, že budovy muzea nejsou dobrou vizitkou jeho zřizovatele.

Jako člen zastupitelstva muho pana Vlčka ujistit, že se město opravdu nechystá zakládat nějaké další muzeum, neboť toto stávající plní svou kulturní, vzdělávací a odbornou funkci jak pro město, tak pro svěřenou sbírkovou oblast v rámci kraje. A zcela na závěr. Obrazy lounských měšťanů byly v oblastním muzeu vystaveny dvakrát za posledních 5 let a jistě to není naposledy.“

PhDr. Bedřich Štauber,
ředitel Oblastního muzea v Lounech, p.o.

■ Pravidla lži pro studenty

„Dne 20. března byl promítán film *Pravidla lži* v digitálním kině v Žatci pro studenty státní Obchodní akademie. Projekci připravili vyučující společenských věd ve spolupráci s Městským divadlem v Žatci v rámci výuky sociologie. Film byl tématicky a obsahově zaměřen na komunitu drogově závislých mladých lidí, kteří začínají nový život. Aktuální téma studenti sledovali s velkým zájmem, dojmy budou předmětem diskuse další hodiny v semináři ve škole. Děkujeme touto cestou Městskému divadlu v Žatci za vstřícný postoj.“

Obchodní akademie Žatec

■ Rychle dopadli pachatele

„Můj velký dík zaslouží policisté obvodního oddělení Policie ČR v Postoloprtech za rychlou pomoc. Ve čtvrtek v noci se jeden poberta vloupal do mé garáže a odcizil dvě pneumatiky. Již následující úterý policisté pachatele dopadli i s lupem. Měl na svědomí více podobných trestných činů, takže už je ve vazbě. Za sebe i za manželku mužům zákona velmi děkuji!“

Miroslav H. , Postoloprty

■ Částka mi připadá vysoká

Reakce na bod o poplatcích z komunálního odpadu v rubrice stručně z obcí (Svobodný hlas 12/2007): „Trvale bydlím v Praze, do vesnice Nová Ves jezdím k individuální rekreaci jen přes léto. Zde platí občané 1000 Kč na komunální odpad, ne však na každou fyzickou osobu, trvale hlášenou v obci, ale na domek, ať v domku bydlí jeden důchodce nebo početná rodina o čtyřech či šesti lidech. Tim pádem 1000 Kč platí i chalupáři, kteří sem jezdí jen v létě. Tak si to rozhodlo předsednictvo obce, bez veřejné schůze. Když jsem se šla zeptat na obec v pondělí 26. března, kdy mají úřední rodiny, nikdo však na obci v kanceláři nebyl. Jen naproti kanceláři v místním klubu seděl zástupce starosty, díval se na hokej a popíjel si své oblíbené pívko. Za odpad bych chtěla platit přiměřenou částku, když tu nejsem celoročně. Ale stále nevím, proč se v této vesnici neplatí poplatek za komunální odpad za každou fyzickou osobu, která je tu trvale hlášená.“

Marie Haudková, Praha

■ Nezištně nám pomohli

„Rádi bychom poděkovali vedení, mistrům a žákům SOUS v Lounech za nezištně provedené práce v objektu kostela v uplynulém roce. Jednalo se o zavešení kříže a o úpravu venkovní zdi za kostelem. Jsme za tuto pomoc velice vděční.“

Rada starších,
Náboženská obec Církve československé husitské Louny

■ Klokán u Brodce

„Určitě se nestává často, že byste na procházce nebo při houbaření potkali klokana. V okolí Brodce se s ním někteří obyvatelé setkali i vícekrát. Podle místostarostky Grazielly Mlýnkové utekl majiteli z Nové Vsi u Brandýsa nad Labem na jaře 2006. To je od Brodce asi 70 km, což je slušná vzdálenost. U Brodce se objevil v září 2006 a zdržoval se v okolí do letošního ledna, kdy na čas zmizel, aby se zde opět objevil koncem února. Odchyt, který inicioval MVDr. Poživil z ústecké ZOO, se však nepodařil. Jedná se o klokana rudokrkého, který dosahuje velikosti do 1 metru. V Austrálii zastupují klokani sudokopytníky a klokán rudokrký by v našich podmínkách mohl zastupovat srnčí zvěř.“

Herbert Tichý

„Spolehl na Boha, ať ho vysvobodí, stojí-li o něj. Vždyť řekl: ‚Jsem Boží Syn!‘ Těmito slovy uráželi Ježíše lidé, kteří procházeli pod křížem. Tato slova jdou až na dřen, jako každá skutečná urážka. Stává před náš hlabokou otázkou: K čemu je nám ukřižovaný, jen jedna z celé řady obětí nespravedlnosti tohoto světa? Spolehl na Boha, dokonce řekl, ‚Jsem Boží Syn‘ a jak dopadl. K čemu je nechat se nespravedlivě odsoudit? Není lepší odsoudit a potrestat vině? Kdekdoby nakonec byl soudcem; katem se však chce stát jen málokdo. Soudce byl vždycky vážený, kat žil na okraji společnosti. Snad každý nějak cítil, že ukončit život, byť život zločinec není jen tak. Že se tak ukončí ne jedna část života, ale život celý. Celý příběh, ve kterém přeci jen byly i záblesky dobra, i důvody, které vedly člověka na cestu lotra.

Neříkám ale nic nového, že každý zlý člověk měl své dětství, svůj vývoj a své důvody se právě dnes říká až přespříliš. A tak se nakonec zdá nejlepší nebyť ani obětí, ani katem; snad ani soudcem. Nejlépe je před

tu vši nespravedlností uniknout. Znovu stojí za povšimnutí, že když neštěstí postihne mnohé a jeden z nich vyvázne, cítí se často vinný.

Velikonoční zamyšlení

Čím jsem já lepší, že mohu žít a ti druzí, třeba i mí blízcí, zahynuli. To je otázka příliš hluboká na tak krátkou úvahu. Ale všimněme si, že

za sebou, někdy musíme opustit to nejčistší v nás. Někdy unikneme, když podplatíme, někdy unikneme, když jdeme dál a nevšímáme si, ně-

FOTO STÁVA FERLINOVA

Poslední večeře Páně.